

Sagen praktisk saaledes, at vi heller ikke kom til at udrede mere end denne ene Million; men det er der meget lange Udsigter til, at vi naae.

Ansvar: Jeg skal strax gjøre den Bemærkning til den ærede sidste Taler, at han dog ikke kan anse det for en Udgift, som man udbetaler for en Anden ved Hjælp af Beløb, som man har modtaget af ham. — Det var imidlertid ikke derom, at jeg vilde tale, og jeg skal heller ikke tale om Loven i dens Almindelighed, da jeg, efter hvad der foreligger, ikke tror, at det vil føre til Noget. Jeg skal blot tillade mig at henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa, at der i Lovforslaget findes Bestemmelser, som ere stiftede til at fremtænde fælle Forestillinger. Naar man ser paa Skalaen i § 5, saa kommer man i den Formening, at medens der tidligere kunde opnaas som højeste Pension $\frac{40}{60}$ af den gennemsnitlige Embedsløn i de sidste 5 Aar før Afstedigelsen, skulde der nu kunne opnaas som højeste Pension $\frac{36}{60}$, saa at altsaa den hele Nedgang kun blev $\frac{1}{15}$ mod tidligere, og forsaavidt kunde man jo nok være enig med den ærede Ordfører for Forslagsstillerne i, at det var en billig og ringe Nedsættelse, der her var bragt i Forslag. Men man maa da ogsaa lægge Mærke til den Bestemmelse, der forekommer i § 6 henimod Slutningen, og som gaar ud paa, at „af hvad det udfundne Nettobeløb af den pensionsberettigede Indtægt udgjør mere end 1,200 Rb., fradrages Trediedelen.“ Hvad vil denne Bestemmelse nu have til Følge, naar jeg betragter Sagen nærmest for Armeens Vedkommende, hvis Forhold jeg selvfølgelig bedst kjender, ligesom de ogsaa ligge mig nærmest? Følgen vil da være, at ingen af Armeens Embedsmænd med nogen Sandsynlighed vil kunne opnaa en Pension, der udgjør Halvdelen af den bestemte Gjennemsnitsløn i Afstedværelset. Tager man f. Ex. en General, der har tjent paa den højeste Løn, 4,000 Rb., i 5 Aar, saa vil han som højeste Pension efter de Herrers Forslag faae 1,840 Rb., medens han efter den gjældende Pensionslov vil faae 2,667 Rb. Han vil altsaa faae en Pension, der beløber sig til under Halvdelen af hans Løn, og det er først, naar man kommer ned til Lønninger paa 2,000 Rb. og deromkring, at Officerer kunne vente at faae omtrent Halvdelen af deres Løn i Pension, naar de have tjent i 30 Aar. Men det ligger i Aldersgrændserne og i den Alder, hvori Officerer efter de nu gjældende Bestemmelser kunne vente fast Ansættelse, at saagodt som Ingen vil blive afstediget med en Tjenestetid af 30 Aar efter at have været paa disse Mellemgager af 2,000 og 2,200 Rb. i de sidste 5 Aar. Disse Mænd ville altsaa saa lidt kunne faae de fulde $\frac{3}{5}$ af deres Løn i Pension, at deres Pension tværtimod, naar Afdraget efter § 6 tages i Betragtning, vil komme ned under Halvdelen af deres Lønningsbeløb.

Jeg vil derfor henstille til det eventuelle Udvalg, at man siger: For Lønninger indtil 1,200 Rb. er Skalaen den og den, og for Lønninger over 1,200 Rb. den og den, thi saa ser man dog, hvorledes Sagen hænger sammen. — Jeg skal endvidere tillade mig at gjøre opmærksom paa en Bestemmelse i § 5, hvorefter en Embedsmænd, der afstediges paa Grund af Alder, skal være over 65 Aar for at faae Pension. Dette er en for Hæren meget uheldig Bestemmelse, navnlig hvis de nuværende Aldersgrændser blive staaende, thi saa vil en Kapitain, der afstediges i sit 52de Aar, fordi han ikke har opnaet Jorfremmelse til Stabsofficer, eller en Lieutenant, der afstediges i sit 42de Aar, fordi han ikke har opnaet Jorfremmelse til Kapitain, slet ikke faae nogen Pension; men dette er dog neppe de Herrers Mening. — Endelig skal jeg til Ytringen af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne om det Urimelige i at have en fælles Pensionslov for de civile og for de militære Embedsmænd, udtale den Gufjendelse, at det ærede Medlem har fuldstændig Ret deri; men den Konsekvents, han lod til at ville drage deraf, at de Militære, som blive pensionsberettigede i en yngre Alder end de civile Embedsmænd, derfor skulde have en mindre gunstig Skala, kan jeg ikke give ham Ret i, thi de militære Embedsmænd kunne ikke stille en Fuldmægtig for sig; de kunne ikke vedblive at tjene længere, end de ere i Besiddelse af deres fulde Vegenkraft, det vil sige en Vegenkraft, som ikke alene er tilstrækkelig til, at de kunne udføre deres Gjerning i Fredens Dage, men som ogsaa er tilstrækkelig til, at de kunne underkaste sig de Besværligheder, som et Felttog fører med sig. Derfor tror jeg, at naar man vil benytte denne Betragtning til at komme ind paa en væsentlig Indskrænkning af Sætterne for de militære Befalingsmænd, saa vil man gjøre Noget, som neppe er heldigt. — Endelig skal jeg til Slutning som en Betragtning, der ogsaa synes at have nogen Vægt ved Overveelsen af dette Spørgsmaal, henlede Opmærksomheden paa Noget, som mange Gange, naar man taler om andre Forhold, er kommet frem her i Salen, nemlig Indflydelsen af Pengenes synkende Værd. Jeg har læst i et Referat af en Valghandling ved et Prøvevalg, afholdt — saavidt jeg veed — i Helsingør, at en Taler udtalte, at 3 Rb. i 1848 kun var 9 Mark nu — Talen var om Rigsdagsmændenes Diæter. Jeg vil nu ikke gaa ind paa den Taler, der der udtalte sig. Jeg tror ikke, at Forholdet er reduceret saa stærkt, men det er dog reduceret meget væsentligt, og naar man derfor nu vil gaa ind paa en betydelig Nedsættelse af de i 1858 fastsatte Pensionsnormer, saa skulde man dog ogsaa væsentlig tage dette Punkt med i Beregning.

Cornelius Petersen: Denne Lov er jo en af den Slags Love, som det er noget pinligt